

Κέννεθ Πάτσεν (1911)

Οί σταθεροί γαμπροί

Βαθιά κάτω στο πορφυρό δάσος
Πανωφόρια ενός λόχου
Σιωπηλών στρατιωτών
Χτυπούν αργόσχολα στον άνεμο.
'Εκεί στέζονταν
'Απ' την αρχή της μέρας —
Πρόσωπα στραμμένα αδιάφορα στον ήχο
Του ξεροῦ θροίσματος
Των φύλλων στον άνεμο.
Διαταγή δὲν ἔφτασε
"Ὡς αὐτοὺς ἐκεῖ.
"Ὅλοι στέζονταν σιωπηλοί
Σάν
Νά ἦσαν κοιμισμένοι: —
Τώρα ἡ νύχτα σοτεινιάζει τὰ πανωφόρια τους.
Πέρα μακριά
Λέγονται τὰ ὀνόματά τους

Κάπου στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

Ποιμενικό

Τὸ περιστέρι περπατάει μὲ λασπωμένα πόδια
Πάνω στὰ πράσινα στεφάνια τῆς ἀμυγδαλιάς,
Μὲ τὰ φτερά του ἀλεμμένα ζέστα
Σάν τὸ μέλι
Ποὺ σταλάζει τεμπέλικά μὲς στὸν ἥσιο...

"Ὅποιος κι ἂν στεκόταν μὲς σ' αὐτὸ τὸ ἄλσος,
Τὸ τόσο γεμάτο γαλήνη κι ἔπνο,
Λύσκολα θὰ παρατηροῦσε τὸ λόφο
'Εκεῖ κοντὰ

Μὲ τοὺς παράξενους ξύλινους βραχίονές του
Τοὺς ὑψωμένους πάνω ἀπ' τὸ πλῆθος ἀκίνητων ἀνθρώπων
— Πάνω ἀπὸ τὶς περικεφαλαῖες τῶν στρατιω-

(τῶν τοῦ Πιλάτου)
Ποὺ λαμποκοπάγαν σάν ἀσημένια δόντια
(στὸν ἥλιο.

Ὁ Γκοτάμα στὸ Πάρκο τῶν ἐλαφιδῶν,
στὸ Μπενάρες

Σὲ μιὰ καλύβα ἀπὸ λάσπη καὶ φωτιά
Κάθεται ὁ μοναδικὸς ἄνθρωπος — «Νά μὴ
(θέλεις

Χρῆμα, νὰ θέλεις μιὰ ζωὴ στὸν κόσμο,
Νὰ μὴ θέλεις μικροχουσιὰ στ' ὄνομά μου» —
Καὶ ἦταν πλούσιος· ἡ ζωὴ του ζεῖ ἐκεῖ
Ποὺ ὁ θάνατος δὲ μπορεῖ νὰ πᾶει ἡ τιμὴ του
(ἀτενίζει

Τὸν ἥλιο.

Τὸ ἐλαφάκι κομᾶται. Οἱ μικροὶ ἄνεμοι
Ταράζουν τὰ πράσινα μαλλιά τῆς γῆς. Εἶναι
Ἐπύροχο νὰ ζεῖς. Τὸ σπαθὶ μου σκουριάζει
Στὴν εὐχάριστη βορσὴ. Δὲ θὰ σκεφτῶ
Πιά ποτέ. Ἀγγίζω τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου μου·

Δείχνει τὰ βρώμικα δόντια του καθὼς ξύνεται
Γιὰ τὸν ψύλλο — καὶ μορφάζουμε. Κάνει ζέστη
Καὶ τὸ ρῦζι κινεῖται χρῆσιμα μὲς στὶς κοιλιές
(μας.

Τὸ ἐλαφάκι σηκώνει τὸ κεφάλι του — ὁ ἥλιος
(κατακλύζει

Τὸ μαλακὸ τοῦ μάτι μὲ τὰ βασίλεια τῆς ζωῆς —
Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ 'πρεπε νὰ κοιμηθῶμε
(ὅλοι τώρα,

Χωρὶς ἔγνοια πιά.

Ντέλμορ Σβάρτς (1913)

Ἡ ὠραία ἀμερικάνικη λέξη, σίγουρα

Ἡ ὠραία ἀμερικάνικη λέξη, Σίγουρα,
Καθὼς ἦρθα μέσα σ' ἓνα δωμάτιο κι ἄγγιξα
Τὸ κουμπὶ μιᾶς λάμπας καὶ τὸ φῶς ἀνθεῖ μὲ
(τέτοια
Βεβαιότητα ἐκεῖ ποὺ τὸ σκοτάδι ξεπρόβαλλε
(πρίν.

Καθὼς νοιάζομαι γι' αὐτὸ ποὺ δὲν ξέρω καὶ
(νοιάζομαι
Ξέροντας πὼς αὐτὴ ἀπὸ λίγο μποροῦσε νὰ μὴν
(ὑπάρχει
Καὶ γιὰ πόσο λίγο θὰ ἦταν ἀνέιδωτη,
'Ἡ ἐπικοινωνία τῶν ζωῶν ἡ θαυμαστὴ κι ἄ-
(κριβή.

Ἐκεῖ ποὺ εἶναι τὸ φῶς καὶ κάθε τι καθαρὸ,
Χωριστὸ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, στέκοντας στὴ θέ-
(ση του,

Πίνω τὸ χρόνο κι ἄγγιζω ὅτιδήποτε εἶναι
(κοντὰ,

Κι ἐλπίζω γιὰ τὴ μέρα ποὺ ὅλος ὁ κόσμος
(θάχει αὐτὸ τὸ πρόσωπο:
Γιατὶ τὶ βεβαιώνει τὸ παρὸν τῆς κάθε χρόνου;
Στὰ σκοτεινὰ δυστυχήματα ἡ ἐπαρκὴς χάρη
(τοῦ πνεύματος.

Κάρλ Σαπίρο (1913)

Παράδοξο: Τὰ πουλιά

Λάθος μὲ τὰ πουλιά. Δὲ μπορῶ νὰ ὀνομάσω
Αὐτὸ τὸ γοργό, σκλαβωμένο, μηχανικὸ
Πήγαιν' ἔλα, πήγαιν' ἔλα,
Φτείασε καὶ θρέψε καὶ ξευγάρωσε καὶ μεγά-
(λωσε

"Ομορφο.

"Ομορφο, οἱ ποιητὲς κάνουν λάθος
Ποὺ σ' ἀγαποῦν γιὰ τὴ στροφὴ καὶ τὸν τρο-
(χὸ καὶ τὸ κύλισμα καὶ τὸ τραγοῦδι σου
Ζῶο τοῦ ἀνέμου, λῦκε τοῦ δέντρου,
Καρδιά μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ πυροβολητῆ,
'Υψώσου καὶ πέσε, ὑψώσου καὶ πέσε,

Καρδιά τῆς καρδιάς πού δὲ μπορῶ νὰ ὀνο-
(μάσω)

Ἐλευθερία.

Ἐλευθερία, οἱ ποιητὲς κάνουν λάθος
Ποὺ σ' ἀγαποῦν γιὰ τὴ στροφή καὶ τὸν τρο-
(χὸ καὶ τὸ κύλισμα καὶ τὸ τραγοῦδι σου.

Γουίλλιαμ Στάφφορντ (1914)

Γύρισε γὰ πεῖ

“Όταν κοιτάω πρὸς τὸ βορρᾶ ἔνα χαμένος
(Κρήκ
σὲ κάποια νέα ἀκτὴ ἀποθέτει ἔνα μοκασίνι
(χάμο,
βράχος στὸ φῶς καὶ μεσημέρι γιὰ τὸ κοί-
(ταγμα,
εἶναι βιαστικός κι ἐγὼ δίπλα του.

Θά 'ναι μακρὸ ταξίδι· θά γίνει ἕνας νέος ἀρ-
(χηγός·
ἤπιαμε νερὸ ἀπὸ ἕνα ἀνώνυμο ρέμα·
κάτω ἀπὸ μικρὰ σκοτεινὰ δέντρα ἔχει νὰ βρεῖ
(ἕνα μονοπάτι
πού πρέπει κι οἱ δυὸ νὰ πάροῦμε γιατί ἀντα-
(μωθήκαμε.

Γι' αὐτὸ χειρονομοῦμε ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἀνα-
(μονή μας·
εἶναι ἕνας κόκκος ἄμμου στὴ λάμα τοῦ μαχαι-
(ριοῦ του
τόσο μικρὴ πού τὴ φυσάει κι ἐνῶ ὁ ἀνασα-
(σμός του
σκουραίνει τὸ ἀτσάλι τὰ μάτια του σταματοῦν

Καὶ ξεκινοῦν ἕνα νέα ὄραμα· τὸ ὑπόλοιπο τῆς
(ζωῆς του.
Θά τὸ 'χομε σκοπὸ ὅ,τι κάνει. Πίσω ἀπὸ
(τούτῃ τὴ σελίδα
τὸ μονοπάτι στρίβει βόρεια. Γυρεύουμε σημάδι.
Τὰ μοκασίνια μας δὲ σημαδεύουν τὸ ἔδαφος.

Τὸ κρύψιμο: Ἴσι, ὁ τελευταῖος Ἰνδιάνος

Ἐνα βράχο, ἕνα φύλλο, λάσπη, ἀκόμη καὶ τὸ
(χορτάρι
ὁ Ἴσι ὁ ἄνθρωπος τῆς σκιάς ἔπρεπε νὰ τὸ
(βάξει πάλι ἐκεῖ πού ἦταν.
Γιὰ νὰ ζήσει ἔπρεπε νὰ κρύβει πῶς ζοῦσε.
Τὸ βαθύ του φαράγγι ἔπρεπε νὰ τὸ κρατάει
(ἀπαράτηρητο ἀπ' τὸν κόσμο,
καὶ μόνο τὸ πρόσωπό του γεμιζόταν γραμμές,
(γιατί κανεὶς δὲν τὸ 'βλεπε
κι αὐτὸ λοιπὸν δὲν εἶχε καμιὰ σημασία.

Ἄν ἐμφανίζοταν, θά πέθαινε· κι ἦταν ὁ τε-
(λευταῖος. Σῆψιμο
τῶν ἀχναριῶν, μοῦρα πού καθαρίζουν τὴν ἀ-
(νάσα, ἱεροτελεστίες
πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴ μὲ νερὸ — ἀκόμη καὶ τὰ
(σφυλιὰ γόρναγαν σ' ἕνα τόπο

ἀχάλαστο ἀπ' τὸν Ἴσι, πού κάποτε τὸν εἶχε
(δικό του, μὲ τὴ θεία του
καὶ τὸ θεῖο του, πού τὰ γέρινα μέλη τους τὰ
(δεμένα σὲ φλοῦδα ἱτιάς τελιζὰ
σταμάτησαν καὶ κούφτηκαν κάτω ἀπ' τοὺς
(βράχους, μέσα σὲ γλινὰ φύλλα.

Θά 'πρεπε νὰ βοηθήσουμε ν' ἀλλάξει αὐτὸ τὸ
(εἶδος τῆς πρόωρης αὐτοκτονίας
ἢ ὑπαρξὴ πού βαθμιαία σχορπιέται ὥσπου ὁ
(χτύπος τῆς καρδιάς
ἀνακατώνεται καὶ τὰ μηνύματα ὅλα πᾶνε στὸν
(ἴδιο δρόμο ἀπὸ τὸν κόσμο
καὶ χάνονται κατὰ μέσα! ὁ Ἴσι ἔζησε. Τοῦ
(ταίριαζε
αἰτουνοῦ ν' ἀνοίξει ἀχνάρια. Στὴν Καλιφόρ-
(νια τώρα ὅπου οἱ ἀντίθετοί του
ἀλλάνθαστα κατοικοῦν πλανιόμαστε στοὺς δρό-
(μους τους

Καὶ κάποτε ψιθυρίζομε τ' ὄνομά του—
«Ἴσι».

Στὸν τόπο τῆς δοκιμῆς τῆς δόμδας

Τὸ μεσημέρι στὴν ἔρημο μιὰ λαχανιασμένη
(σαύρα
περίμενε τὴν ἱστορία, μὲ τεντωμένους ἀγ-
(κῶνες,
κοιτώντας τὴν καμπύλη ἐνὸς ἰδιαίτερα δρόμου
σὰν νὰ ἦταν κάτι νὰ συμβεῖ.

Ἐφαχνε γιὰ κάτι πέρα μακρύτερα
ἀπ' ὅσο οἱ ἄνθρωποι μποροῦσαν νὰ δοῦν, μ' ἃ
(ἐνδιαφέρουσα σκηνὴ
παιγμένη σὲ πέτρα γιὰ μικροὺς ἑαυτοὺς
στὴν ἄκρῃ τῆς γλυφῆς τῶν συνεπειῶν.

Ἦταν μιὰ ἡπειρος μὲ τίποτα σπονδαῖο πά-
(νω τῆς
κάτω ἀπὸ ἕνα οὐρανὸ πού δὲ σκοτιζόταν δι-
(όλου.
Ἐτοιμὴ γι' ἀλλαγὴ, οἱ ἀγκῶνες περιμέναν.
Τὰ χέρια ἀρπάχτηκαν σκληρὰ ἀπὸ τὴν ἔρημο.

Γουέλντον Κήης (1914—1955;)

Ἀρχὴ τοῦ χειμῶνα

Μνήμη τοῦ καλοκαιριοῦ σημαίνει συνειδηση τοῦ
(χειμῶνα.
Κάθοντας ἢ περπατώντας ἢ ἀπλῶς στέκοντας
(ἤσυχος,
Κερδίζοντας τὴ ζωὴ μου ἢ κοιτάζοντας τὸ χι-
(όνι νὰ πέφτει,
Θυμᾶμαι τὸν ἥλιο στὰ πεζοδρομία ἐνὸς ξεστοῦ
(τόπου,

Ἐνα μικρὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὸ πρόσωπο ἐνός
(νεκροῦ κοριτικοῦ
Τὰ σκέφτομαι αὐτὰ σ' αὐτὸ τὸ πῶς μεγάλο ὁ-
(φόμετρο, κοιτώντας Ἀντικά.

Ἀλλὰ τὸ δωμάτιο εἶναι κρύο, οἱ λέξεις τῶν
(βιβλίων εἶναι κρύες·